

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **SHERI, spol. s r.o.**, IČO: 49684876
se sídlem Na Maninách 1040/14, Praha 7 - Holešovice
zastoupeného advokátem JUDr. Jiřím Ctiborem, LL.M. Ph.D.
se sídlem Národní 973/41, Praha 1

proti

žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**
se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 12.9.2018
čj. PVZ 2016-40795/D18057509/2018/ÚPV

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 26.3.2018 čj. PVZ 2016-40795/D16105485/2016/ÚPV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím Úřad částečně zamítl hromadnou přihlášku průmyslového vzoru zn. sp. PVZ 2016-40795 ze dne 8.11.2016 s názvem „Vystavovací a prodejní vybavení“, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předmětem částečného zamítnutí byl průmyslový vzor č. 1 - Sud na kolečkách sloužící k vystavování zboží. Předseda Úřadu průmyslového vlastnictví napadeným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí předseda Úřadu průmyslového vlastnictví (dále též „orgán rozhodující o rozkladu“) přisvědčil závěru vyjádřenému v prvostupňovém rozhodnutí, že přihlašovaný průmyslový vzor č. 1 (dále jen „přihlašovaný průmyslový vzor“) nesplňuje požadavky zakotvené v § 3 zákona č. 207/2000 Sb., o ochraně průmyslových vzorů a o změně zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně průmyslových vzorů“), jelikož nevykazuje individuální povahu ve smyslu § 5 téhož zákona. Celkový dojem, který přihlašovaný průmyslový vzor vyvolává, se totiž neliší od celkového dojmu, který u informovaného uživatele vyvolává průmyslový vzor ztělesněný v dřevěném sudu, který byl před datem práva přednosti žalobcem podané hromadné přihlášky průmyslového vzoru zn. sp. PVZ 2016-40795 zveřejněn dne 21.10.2013 na internetové stránce <http://www.nyx.cz/?1=market;12=4;id=99775> (dále jen „namítaný průmyslový vzor“).
3. Orgán rozhodující o rozkladu v obecné rovině konstatoval, že požadavek individuální povahy představuje subjektivní kritérium zápisu průmyslového vzoru do rejstříku a zpřísnění podmínek zápisné způsobilosti, neboť kromě novosti musí být splněn i požadavek individuální povahy daného zpracování. Není podstatné, že se novější průmyslový vzor od staršího odlišuje třeba i v řadě detailů, pokud celkový dojem z posuzovaných průmyslových vzorů není odlišný. Posuzování celkového dojmu je namístě, jestliže je vzhled srovnávaných výrobků, resp. jejich zobrazení blízký. Individuální povahu dodává průmyslovému vzoru skutečnost, že představuje takový souhrn vzhledových znaků, který jako celek při srovnání s dříve zveřejněným průmyslovým vzorem vyvolává u hodnotitele – informovaného uživatele odlišný celkový dojem. Individuální povahu nemůže průmyslovému vzoru dodat skutečnost, že se od průmyslového vzoru s dřívějším právem přednosti odlišuje v řadě detailů, tedy drobných vzhledových znaků. Je třeba vycházet z váhy jednotlivých vzhledových znaků pro celkový vzhled, tedy z toho, zda se jedná o znaky podstatné, které dominují ve vzhledu výrobku, soustřeďují na sebe pozornost a vytvářejí celkový dojem, nebo o znaky nepodstatné - detaily, které jsou pro celkový vzhled výrobku nevýznamné a nepodílejí se na něm rozhodujícím způsobem.
4. Přihlašovaným průmyslovým vzorem je sud k vystavování zboží, jehož vnější vzhled je charakterizován zaobleným válcovým tvarem výrobku, dřevěným materiálem tvořícím plášť sudu a dále horní víko a dno sudu, a šesti obručemi svírajícími plášť sudu, přičemž krajní obruče jsou širší než zbývající čtyři. Sud je dále opatřen čtyřmi malými kolečky upevněnými ke vnější straně zapuštěného dna. Barva není součástí ochrany. Namítaným průmyslovým vzorem je sud, jehož vnější vzhled je charakterizován zaobleným válcovým tvarem výrobku, dřevěným materiálem tvořícím plášť sudu a dále horní víko a dno sudu, a šesti stejně širokými obručemi svírajícími plášť sudu. Z porovnání znaků přihlašovaného průmyslového vzoru se vzhledovými znaky viditelnými na vyobrazení namítaného průmyslového vzoru je dle orgánu rozhodujícího o rozkladu zřejmé, že přihlašovaný průmyslový vzor vykazuje s namítaným průmyslovým vzorem shodné dominantní znaky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a nevyvolává tak u informovaného uživatele odlišný celkový dojem nutný k vykázání individuální povahy. Shodnými dominantními znaky jsou u obou průmyslových vzorů zaoblený válcový tvar výrobku, dřevěný materiál tvořící plášť sudu a dále horní víko a dno sudu a šest obručí svírajících plášť sudu. Odlišnost spočívající v tom, zda dovnitř pláště sudu zapuštěné dno je či není opatřeno čtyřmi malými kolečky, je patrná jen při bližším zkoumání a nemá podstatný vliv na celkový dojem, který posuzované průmyslové vzory vyvolávají. Tato kolečka u přihlašovaného průmyslového vzoru tedy nejsou podstatným dominujícím znakem ve vzhledu výrobku, který by dostatečně odlišil celkový dojem z posuzovaných průmyslových vzorů. Orgán rozhodující o rozkladu v této souvislosti poznamenal, že konkrétní vzhledová úprava celkového tvaru dřevěného sudu i tvaru jeho částí není funkcí sudu předurčena, takže volnost původce při vývoji sudu k vystavování zboží byla prakticky neomezená. Až na provedení sudu, které by mělo představovat vhodný prostor pro vystavování prodáváných výrobků a umožňovat jejich prodej, byl původce omezen pouze nutností zachovat jeho funkci, již je uchovávání kapalin v nádobě (sudu). Původce objektivně nic nenutilo, aby vzhled přihlašovaného průmyslového vzoru v dominantních vzhledových znacích vytvářel natolik blízký vzhledu namítaného průmyslového vzoru, že při jejich srovnání nevznikne odlišný celkový dojem. Na tomto místě orgán rozhodující o rozkladu poukázal na zásadu vyplývající z evropské judikatury, konkrétně z rozsudku Tribunálu T-153/08 ze dne 22.6.2010 ve věci Schenzhen Taiden Industrial co. Ltd., podle níž je-li volnost původce při vývoji průmyslového vzoru poměrně široká, nemohou drobné rozdíly mezi dotčenými průmyslovými vzory, jež nepřitahují pozornost informovaného uživatele, postačovat k tomu, aby tyto průmyslové vzory na informovaného uživatele působily odlišným celkovým dojmem.

5. K rozkladové námitce, v níž žalobce brojil proti způsobu zpřístupnění namítaného průmyslového vzoru, přičemž argumentoval tím, že zveřejnění ilustrativní fotografie sudu v inzerátu nemůže být považováno za zpřístupnění namítaného průmyslového vzoru v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru, orgán rozhodující o rozkladu uvedl, že zákon o ochraně průmyslových vzorů nezná pojem „projevit vůli“ za účelem zpřístupnění průmyslového vzoru. Podmínka zpřístupnění veřejnosti ve smyslu § 6 tohoto zákona byla splněna, neboť internetová stránka s namítaným inzerátem obsahující fotografii dřevěného sudu (tj. zachycující namítaný průmyslový vzor) je dostupná bez jakéhokoliv omezení přístupu veřejnosti. Orgán rozhodující o rozkladu pro úplnost dodal, že ani omezení přístupu určitému okruhu veřejnosti např. z důvodu omezení přístupu pouze pro přihlášené uživatele (je-li dostupná informace, jak získat přístupové heslo na danou stránku) nebo požadavek platby za přístup nevylučuje takové stránky ze stavu techniky, pokud se nejedná o webovou stránku chráněnou heslem z důvodu zachování soukromí a důvěrnosti, které nelze běžně získat.
6. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítl, že přihlašovaný průmyslový vzor a starý dřevěný sud vyobrazený na ilustrativní fotografii nejsou shodné. Přihlašovaný průmyslový vzor je nový (stejný ani obdobný průmyslový vzor nebyl dosud zpřístupněn veřejnosti) a má individuální povahu, takže splňuje podmínky pro zápis do rejstříku průmyslových vzorů podle § 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů.

7. Zveřejnění ilustrativní fotografie nemůže dle názoru žalobce představovat zpřístupnění ilustrativní fotografie (namítaného průmyslového vzoru) v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru. Osoba zadávající poptávku na internet (jako potenciální kupující) nikdy nemůže projevit vůli zpřístupnit průmyslový vzor veřejnosti, jestliže průmyslový vzor zamýšlí koupit, tj. sama průmyslový vzor nemá a zcela evidentně jej není schopna zhotovit (v opačném případě by poptávku nezadávala). Osoba zadávající poptávku si v inzerátu navíc neosobuje autorské právo ke starému dřevěnému sudu jako k průmyslovému vzoru, ani se neoznačuje za původce, ani nic z toho nezamýšlí. Z předmětné fotografie navíc není zřejmé, jaký je její původ.
8. O zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti ve smyslu zákona o ochraně průmyslových vzorů by se nejednalo ani v případě, že by prostřednictvím inzerce byl nabízen totožný starý dřevěný sud k prodeji. Zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti je právním jednáním, a je proto vždy třeba zkoumat, zda jsou splněny veškeré požadované náležitosti takového jednání. Jednou z těchto náležitostí je odpovídající řádný projev vůle jednatelů. Osoba, která nabízí na webovém portálu věc k prodeji, však zpravidla neprojevuje vůli zveřejnit průmyslový vzor. Ve většině případů nebude inzerující ani původce, ani autor nabízené věci. Aby bylo možno dojít k závěru, že inzerující nabídkou k prodeji zveřejnil průmyslový vzor, je třeba náležitě zkoumat, zda projevil vůli zveřejnit průmyslový vzor tak, jak jeho zveřejnění předpokládá § 6 zákona o ochraně průmyslových vzorů. Předpoklad projevu vůle je dle mínění žalobce nedílnou součástí, tj. je přímo obsažen v pojmu „zpřístupnění.“ Není tedy pravdou, že by zákon o ochraně průmyslových vzorů pojem projevení vůle vzhledem k zákonnému pojmu „zpřístupnění“ neznal. Předpoklad projevu vůle je v tomto pojmu implicitně zahrnut. Žalovaný nicméně považoval samotnou existenci inzerátu za důkaz o kvalifikovaném zpřístupnění namítaného průmyslového vzoru veřejnosti, přičemž zcela ignoroval předpoklady, za kterých se zpřístupnění veřejnosti považuje za kvalifikované. Dopustil se tak nezákonného postupu a vydal nezákonné rozhodnutí. Navíc se s touto argumentací žalobce nevypořádal a žádným způsobem nezduvodnil, jak může zveřejnění poptávkového inzerátu spolu s ilustrativní fotografií představovat zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti. Zákon o ochraně průmyslových vzorů předpokládá kvalifikované zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti, ke kterému v daném případě nedošlo a nikdy dojít nemohlo. Postup žalovaného, jenž porovnává přihlašovaný průmyslový vzor a ilustrativní fotografii z inzerátu a na základě tohoto porovnání dochází k závěru o zápisné nezpůsobilosti přihlašovaného průmyslového vzoru, je za této situace v rozporu se zákonem.
9. Žalobce má dále za to, že na základě jediné fotografie inzerovaného sudu, která byla zobrazena v napadeném rozhodnutí, nemohl žalovaný učinit kvalifikovaný závěr, neboť řada znaků (jako např. horní víko, dolní víko) není z fotografie vůbec seznatelná, natož viditelná či přezkoumatelná.
10. Další námitkou žalobce brojil proti závěru žalovaného o nedostatku individuální povahy přihlašovaného průmyslového vzoru. Je toho názoru, že výrazně širší horní obruč společně se čtyřmi kolečky připevněnými ke spodní hraně sudu zásadním způsobem odlišují přihlašovaný průmyslový vzor od namítaného průmyslového vzoru v podobě sudu vyobrazeného na ilustrativní fotografii. Zdůraznil, že kolečka nejsou běžnou součástí běžného sudu, jejich přítomnost není předurčena technickou funkcí sudu a vyplývá pouze

z vůle žalobce resp. původce, upravit celkový vzhled průmyslového vzoru. Kolečka jsou atypickým řešením měnícím celkovou linii přihlašovaného průmyslového vzoru a je možno je považovat rovněž za projev zdobení. Informovaný uživatel, který byl vymezen v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci PepsiCo proti Grupo Promer Mon Graphic - OHIM, C-281/10 (body 53, 54 a 59), si je jistě vědom toho, že kolečka na spodní straně sudu nejsou věcí obvyklou a jejich přítomnost ho na první pohled zaujme. Přihlašovaný průmyslový vzor se od ilustrativní fotografie připojené k inzerátu (namítaného průmyslového vzoru) dále liší především v tom, že jeho horní obruč je viditelně širší než obruč dřevěného sudu vyobrazeného na ilustrativní fotografii v inzerátu.

11. I přes stanovisko orgánu rozhodujícího o rozkladu obsažené v napadeném rozhodnutí žalobce trvá na tom, že byl při tvorbě přihlašovaného průmyslového vzoru značně omezen. Jeho záměrem bylo, aby si průmyslový vzor s ohledem na zamýšlený koncept podnikání žalobce zachoval prvky sudu, které by byly pro informovaného uživatele na první pohled patrné. Sudem se přitom rozumí předmět, jehož podstatnými znaky jsou dle definice žalovaného zaoblený válcový tvar, materiál a zpracování sudu a počet a rozmístění obručí. Tyto znaky musely být žalobcem naplněny, aby byl přihlašovaný průmyslový vzor stále dřevěným sudem. Souhrnně je nutno tyto znaky označit jako znaky předurčené technickou funkcí výrobku, tj. znaky, které musí nutně každý výrobek téhož druhu splnit, aby jej bylo možno označit určitým zastřešujícím pojmem. Žalobce z těchto důvodů odmítá závěr orgánu rozhodujícího o rozkladu, že volnost původce přihlašovaného průmyslového vzoru při jeho vývoji byla neomezená. Naopak se domnívá, že měl-li malou volnost při vytváření průmyslového vzoru, protože musel brát v úvahu znaky předurčené technickou funkcí výrobku, pak i menší rozdíly oproti existujícímu stavu designu mohou být postačující k závěru, že přihlašovaný průmyslový vzor má individuální povahu.
12. V závěrečné části žaloby žalobce namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Má za to, že napadené rozhodnutí nezhojilo procesní vady spočívající v absolutní nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Orgán rozhodující o rozkladu na několika místech napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že se ztotožnil se závěry uvedenými v prvostupňovém rozhodnutí, a to bez jakéhokoli argumentace odůvodňující takový závěr. Žalobce rovněž poukázal na to, že část argumentace, kterou předložil žalovanému v reakci na zprávu o výsledcích přezkumu a již se žalovaný při posuzování zápisné způsobilosti ostatních průmyslových vzorů nárokovaných k zápisu prostřednictvím hromadné přihlášky zcela evidentně řídil, protože těmto nárokovanou ochranu skutečně poskytl, není v prvostupňovém rozhodnutí uvedena. Úřad měl přitom zcela jasně uvést, z jakého důvodu aplikaci předmětné argumentace v rámci přezkumu zápisné způsobilosti ostatních průmyslových vzorů nárokovaných k zápisu prostřednictvím hromadné přihlášky přisvědčil a z jakého důvodu této argumentaci nepřisvědčil v rámci posuzování zápisné způsobilosti prvního přihlašovaného průmyslového vzoru. Přestože žalobce tuto námitku uplatnil již v rámci rozkladu, orgán rozhodující o rozkladu se s ní nevypořádal a omezil se pouze na konstatování, že žalobce tuto námitku vznesl toliko obecně a nijak ji nekonkretizoval.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě k vymezení pojmu „zpřístupnění veřejnosti“ uvedl, že v podstatě jakékoli zveřejnění, které

proběhlo bez výslovné či předpokládané výhrady či podmínky důvěrnosti, se pokládá za zpřístupněné veřejnosti.

14. Z porovnání znaků přihlašovaného průmyslového vzoru s vzhledovými znaky viditelnými na vyobrazení namítaného průmyslového vzoru je podle žalovaného zřejmé, že přihlašovaný průmyslový vzor vykazuje shodné dominantní znaky s namítaným průmyslovým vzorem, a nevyvolává tak u informovaného uživatele odlišný celkový dojem nutný k vykázání individuální povahy tohoto přihlašovaného průmyslového vzoru. Skutečnost, že sud podle přihlašovaného průmyslového vzoru má pod spodní hranou pláště částečně viditelná kolečka, nemá podstatný vliv na celkový dojem z přihlašovaného průmyslového vzoru. Nejedná se o podstatný dominující znak ve vzhledu výrobku, který by celkový dojem z posuzovaných průmyslových vzorů dostatečně odlišil.
15. Při posuzování novosti a individuální povahy přihlašovaného vzhledu výrobku vzal žalovaný v úvahu i závěry plynoucí z dostupné evropské judikatury, např. z rozsudku Tribunálu T-153/08 ve věci „Schenzhen Taiden Industrial co. Ltd. v. OHIM-Bosch Security systems BV“ ze dne 22.6.2010, a to konkrétně zásadu, že je-li volnost původce při vývoji průmyslového vzoru poměrně široká, nemohou drobné rozdíly mezi dotčenými průmyslovými vzory, jež nepřitahují pozornost informovaného uživatele, postačovat k tomu, aby tyto průmyslové vzory na informovaného uživatele působily odlišným celkovým dojmem. Žalovaný je toho názoru, že původce přihlašovaného průmyslového vzoru nevyužil míru volnosti ve znacích, ve kterých se ostatní původci obvykle odlišují nebo se snaží odlišit od dříve známého vzhledu výrobku.
16. S ohledem na shora uvedené je žalovaný přesvědčen, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, je správně, logicky a podrobně odůvodněno a bylo vydáno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o ochraně průmyslových vzorů.
17. V replíce k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že žalovaný se ve svém vyjádření nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se procesních vad a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Dále poukázal na to, že podle § 6 zákona o ochraně průmyslových vzorů je novost a individuální povahu průmyslového vzoru nutné posuzovat při zohlednění kritéria zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti. Za zpřístupněný se průmyslový vzor považuje, pokud byl zveřejněn na základě zápisu do rejstříku, nebo vystaven, nebo užíván v obchodě, nebo jinak zveřejněn, a současně na základě tohoto zpřístupnění vešel ve známost v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru během normálních obchodních činností přede dnem podání přihlášky nebo vzniku práva přednosti. Zákon o ochraně průmyslových vzorů tedy nepředpokládá jakékoliv zveřejnění, ale zveřejnění kvalifikované. Splnění této podmínky žalovaný žádným způsobem nedoložil. V prvostupňovém ani v napadeném rozhodnutí není řádně odůvodněno, jakým způsobem mělo dojít ke zveřejnění namítaného průmyslového vzoru. Tato rozhodnutí rovněž neobsahují uvedení skutečností, na základě kterých žalovaný došel k závěru, že tímto blíže nespecifikovaným zveřejněním namítaného průmyslového vzoru došlo k jeho vejítí ve známost v odborných kruzích, a to v důsledku zveřejnění namítaného průmyslového vzoru na takřka neznámém inzertním portálu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. Žalobce v replice setrval na své dříve předestřené argumentaci týkající se nejen posouzení novosti ale i zápisné způsobilosti přihlašovaného průmyslového vzoru. Podotkl, že k názoru, že namítaný průmyslový vzor je shodný s přihlašovaným průmyslovým vzorem, mohl žalovaný dojít pouze za předpokladu naprostého přehlížení podstatných znaků, které oba průmyslové vzory odlišují. Pokud jde o individuální povahu přihlašovaného průmyslového vzoru, tu je nutné posuzovat kritériem celkového dojmu, který přihlašovaný průmyslový vzor vyvolává v informovaném uživateli při porovnání s namítaným průmyslovým vzorem. Kolečka u přihlašovaného průmyslového vzoru představují výrazný a distinktivní prvek, který povede informovaného uživatele k závěru o celkové odlišnosti porovnávaných průmyslových vzorů. Tento výsledek porovnání bude navíc umocněn dalšími odlišujícími prvky přihlašovaného průmyslového vzoru, kterými jsou jiné rozmístění a jiná šířka obručí ve spojení se sníženým dnem sudu. Namítaný průmyslový vzor je také robustnější a má mnohem méně zaoblený tvar než přihlašovaný průmyslový vzor, má jiné rozmístění a jinou šíři obručí a je vyroben z jiného materiálu. Informovaný uživatel přitom posuzuje pouze znaky, které nejsou předurčeny technickou funkcí průmyslového vzoru. Pokud je takových znaků pouze malé množství, mohou i jednotlivé detaily dostačovat k existenci individuální povahy průmyslového vzoru, což potvrdil i třetí odvolací senát OHIM ve věci Daka Research Inc. proti Ampel 24 Vertriebs-GmbH & Co. KG (R 196-2006-3). Žalovaný klade na žalobce neoprávněný požadavek vytvoření podstatných odlišovacích znaků, přestože v souladu s judikaturou postačují i detaily k získání individuální povahy a odlišení průmyslového vzoru.
19. Žalobce v replice dále uvedl, že technická funkce dřevěného sudu je předurčena jeho tvarem, materiálem a zpevněním pomocí obručí. Válcový tvar dřevěného sudu je předpokladem pro naplnění technické funkce sudu, který je přitom omezen pružností a ohybností dřeva. Technicky proto nelze vytvořit sud, který bude natolik „buclatější“, že už tento pozměněný znak bude dřevěný sud odlišovat od jiného dřevěného sudu. To platí i pro umístění obručí, které drží jednotlivé části dřevěného sudu pohromadě a jen společně tak tvoří finální produkt, jímž je dřevěný sud. Přidá-li žalobce jako původce při omezené tvůrčí volnosti kolečka jako dominantní znak zdobení průmyslového vzoru, která jsou natolik distinktivní, že okamžitě upoutají pozornost informovaného uživatele, překonává pouhé technické předurčení přihlašovaného průmyslového vzoru, a ten je proto způsobilý zápisu do rejstříku průmyslových vzorů. Žalovaný od začátku nesprávně posuzuje kolečka pouze jako technické řešení, které slouží ke snazší manipulaci s přihlašovaným průmyslovým vzorem. Opomíjí přitom, že kolečka mění linie a obrysy přihlašovaného průmyslového vzoru.
20. V doplnění repliky ze dne 1.3.2019 žalobce poukázal na rozhodnutí SDEU ze dne 13.2.2014 sp. zn. C 479/12 ve věci H. Gautzsch Grol3handel GmbH & Co. KG proti Munchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH, ve kterém se SDEU zabýval předběžnými otázkami týkajícími se naplnění podmínek zpřístupnění průmyslového vzoru. Žalobce má za to, že zmíněné rozhodnutí potvrzuje správnost jeho závěru, že zákon o ochraně průmyslových vzorů vyžaduje kvalifikované zpřístupnění průmyslového vzoru. SDEU v něm mj. dovodil, že „(p)rvní věta čl. 7 odst. 1 nařízení č. 6/2002 musí být vykládána v tom smyslu, že lze mít za to, že nezapsaný (průmyslový) vzor, ačkoli byl zpřístupněn třetím osobám bez výslovné nebo mlčky předpokládané podmínky jeho utajení, nemohl vejít ve známost během obvyklých obchodních činností v odborných kruzích činných v rámci Evropské

unie a specializovaných v daném oboru, pokud byl zpřístupněn pouze jednomu podniku v oboru nebo byl představen ve výstavních prostorách podniku mimo území Unie, přičemž posouzení těchto skutečností přísluší soudu pro (průmyslové) vzory Společenství na základě okolností věci, která mu byla předložena.“ Ačkoliv se citované rozhodnutí SDEU týká nařízení o průmyslových vzorech Společenství, text tohoto nařízení je v otázce zpřístupnění průmyslového vzoru identický s textem zákona o ochraně průmyslových vzorů.

21. Žalobce dodal, že žalovaný ve své argumentaci nesprávně vychází ze zastaralé důvodové zprávy k zákonu o ochraně průmyslových vzorů v jeho znění účinném od 1.10.2000 do 30.4.2004, která byla již dávno překonána nejen novelizacemi zákona, ale byla rovněž korigována judikaturou českých soudů i SDEU. Již dávno tedy neplatí následující závěry uvedené v důvodové zprávě: (i) „*Novost je ve smyslu zákona chápána jako absolutní světová novost designu. Jde o objektivní kritérium, pro jehož zjištění není rozhodné stanovení nezávislosti tvůrčí práce původce. Podle návrhu zákona tedy nelze chránit průmyslové vzory, které se již kdykoli v minulosti objevily na veřejnosti.*“ ani (ii) „*Pokud jde o vymezení pojmu „zpřístupnění veřejnosti“, v podstatě jakékoli zveřejnění, které proběhlo bez výslovné či předpokládané výhrady či podmínky důvěrnosti, se pokládá za zpřístupněné veřejnosti*“. Žalovaný navíc neprokázal, že namítaný průmyslový vzor vešel ve známost v odborných kruzích činných v rámci Evropské unie. Dle přesvědčení žalobce nebylo zpřístupnění namítaného průmyslového vzoru natolik kvalifikované, aby mohlo vejít ve známost byť jen v odborných kruzích činných v rámci České republiky. S ohledem na zaměření příslušné webové stránky, její praktickou neznámost a existenci pouze české jazykové mutace nemohlo zpřístupněním namítaného průmyslového vzoru dojít k jeho vejítí ve známost v odborných kruzích činných v rámci Evropské unie. Ve světle uvedených argumentů a shora citovaného rozhodnutí SDEU nelze namítaný průmyslový vzor považovat za zpřístupněný veřejnosti.
22. Při ústním jednání před soudem konaném dne 23.9.2021 žalobce odkázal na žalobu a svá následná podání a zopakoval hlavní teze žalobní argumentace. Zdůraznil přitom, že namítaný průmyslový vzor nebyl kvalifikovaně zpřístupněn a že mezi porovnávanými průmyslovými vzory jsou rozdíly. Tyto jsou sice menšího charakteru, nicméně zakládají individuální povahu přihlašovaného průmyslového vzoru, protože žalobce byl při jeho vytvoření omezen technickou funkcí výrobku. Žalovaný při jednání odkázal na spisový materiál a vyjádření k žalobě. Setrval na názoru, že celkový dojem z obou průmyslových vzorů je shodný, neboť tyto se liší jen v zanedbatelných detailech, kterých si ani informovaný uživatel nevšimne. K dotazu soudu pak uvedl, že vychází z toho, že zpřístupnění průmyslového vzoru je až na výjimky objektivní skutečností a že v podstatě jakýkoliv průmyslový vzor dostupný na internetu považuje za zpřístupněný.
23. Rozsudkem ze dne 23.9.2021 č.j. 15 A 58/2018 – 57 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku nepřisvědčil námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Dále uvedl, že pouhé zveřejnění fotografie zachycující namítaný průmyslový vzor v podobě dřevěného sudu v rámci jediného inzerátu fyzické osoby, která poptávala dřevěný sud na webovém portálu www.nyx.cz, není způsobilé prokázat splnění podmínky „vejítí ve známost“ v zákonem vymezených odborných kruzích. S přihlédnutím k charakteru a obsahu daného inzerátu, jakož i webového portálu, na němž byl inzerát

zveřejněn, je vyloučeno, aby se odborné kruhy činné v rámci Evropských společenství, které jsou specializované v oborech, k nimž patří nakládání s dřevěnými sudy, během výkonu svých normálních obchodních činností zabývaly vyhledáváním tohoto inzerátu, a mohly se tak seznámit s jeho obsahem, a tedy i s namítaným průmyslovým vzorem. Neexistuje žádný smysluplný důvod, proč by se obchodníci ztělesňující takové odborné kruhy měli během svých normálních obchodních činností zajímat právě o tento konkrétní inzerát umístěný na nepříliš známém webovém portálu, v němž inzerent (fyzická osoba) poptává levně dřevěný sud. Dle názoru soudu nebudou příslušné odborné kruhy takovému inzerátu věnovat ani minimální pozornost, protože je pro ně naprosto nezajímavý. Zveřejnění inzerátu s fotografií zachycující namítaný průmyslový vzor na internetu nemohlo za této situace vést k tomu, že by namítaný průmyslový vzor vešel v odborných kruzích ve známost.

24. Soud konstatoval, že nezákonnost závěru žalovaného o zpřístupnění namítaného průmyslového vzoru veřejnosti má bez dalšího za následek nezákonnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí. Posouzení důvodnosti ostatních žalobních námitek mířících proti závěru žalovaného o nedostatku individuální povahy přihlašovaného průmyslového vzoru soud za této situace považoval za nadbytečné, protože individuální povahu přihlašovaného průmyslového vzoru lze hodnotit pouze ve vztahu k takovému průmyslovému vzoru, který byl zpřístupněn veřejnosti v souladu s § 6 zákona o ochraně průmyslových vzorů.

25. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30.6.2022 č.j. 4 As 336/2021 – 27 zrušil na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2021 č.j. 15 A 58/2018 – 57 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku přisvědčil námitce stěžovatele, že městský soud překročil rozsah soudního přezkumu vymezený včas uplatněnými žalobními námitkami a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil kvůli pochybení, proti němuž žalobce v žalobě nebrojil. Nejvyšší správní soud konstatoval, že z obsahu žaloby vyplývá, že žalobce nezákonnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí spatřoval v nesprávném závěru o zpřístupnění registrovaného průmyslového vzoru, nicméně se v tomto směru opíral jednak o tvrzení, že přihlašovaný průmyslový vzor se od zveřejněného liší, neboť na rozdíl od něj má kolečka, a jednak o tvrzení, že zveřejnění ilustrativní fotografie nemůže představovat kvalifikované zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti. Osoba zadávající poptávku na internet jako potenciální kupující totiž podle žalobce nikdy nemůže projevit vůli zpřístupnit průmyslový vzor veřejnosti, jestliže průmyslový vzor zamýšlí koupit, což znamená, že sama průmyslový vzor nemá a zcela evidentně jej ani není schopna zhotovit, neboť v opačném případě by poptávku nezadávala. Osoba zadávající poptávku si v inzerátu navíc neosobuje autorské právo ke starému dřevěnému sudu jako k průmyslovému vzoru a neoznačuje se za jeho původce. Z předmětné fotografie navíc není zřejmé, jaký je její původ. Žalobce rovněž tvrdil, že zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti je právním jednáním, a je proto vždy nutné zkoumat, zda došlo k řádnému projevu vůle jednatelů. Osoba, která nabízí na webovém portálu věc k prodeji, však zpravidla neprojevuje vůli zveřejnit průmyslový vzor.

26. Žalobce tedy v žalobě nenamítal, že způsob zveřejnění průmyslového vzoru nemohl mít takový dosah, aby se s ním mohly seznámit odborné kruhy; jeho argumentace směřovala výlučně vůči obsahu a okolnostem zveřejnění. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud

přezkoumává napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Skutečnostmi, které žalobce ve lhůtě pro podání žaloby a její případné rozšíření neuplatnil, nebyl městský soud oprávněn se zabývat. V projednávané věci však městský soud rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil z důvodu, který nebyl předmětem žádné žalobní námitky.

27. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že uvedenou skutečnost namítl v žalobě, v níž uvedl, že „zveřejnění ilustrativní fotografie nemůže představovat zpřístupnění ilustrativní fotografie (průmyslového vzoru) v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru.“ Tímto žalobním tvrzením totiž žalobce evidentně brojil proti tomu, že stěžovatel (tj. žalovaný) za kvalifikované zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti považoval zveřejnění ilustrativní fotografie. Podstatou inkriminované žalobní námitky proto nebyl právní názor, podle něhož způsob zveřejnění informace o průmyslovém vzoru nebyl způsobilý dostat se k relevantním zástupcům příslušných odborných kruhů, nýbrž argumentace, že jej není možné považovat za kvalifikovaný způsob zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti bez ohledu na to, kdo se s ním mohl seznámit.
28. Nejvyšší správní soud následně citoval závěry týkající se vymezení žalobního bodu, které vyslovil v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008 - 78 a v rozsudku ze dne 27.11.2013, č.j. 8 Afs 31/2013 - 45 a v návaznosti na to uvedl, že žalobce v projednávané věci v žalobě ani v hrubých obrysech nevznesl námitku nedostatečného dosahu platformy, na níž byla informace o (namítaném) průmyslovém vzoru zveřejněna. Za těchto okolností se městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí nemohl touto otázkou zabývat. Tím, že tak učinil a zrušující výrok opřel jen o skutečnosti, vůči nimž žalobce v žalobě nebrojil, zatížil svůj rozsudek vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, čímž byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s.
29. Žalobce v doplňujícím vyjádření ze dne 22.8.2022 stručně shrnul dosavadní průběh správního a soudního řízení a reagoval na odůvodnění zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Vyjádřil přesvědčení, že v žalobě náležitě vymezil konkrétní žalobní body. Ze žaloby je patrné, že považuje rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za nezákonné mimo jiné proto, že přihlašovaný průmyslový vzor splňuje podmínku novosti, což žalovaný popírá. Žalobce v žalobě výslovně namítal, že „zveřejnění ilustrativní fotografie nemůže představovat zpřístupnění ilustrativní fotografie (průmyslového vzoru) v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru“. Nemůže mu být kladeno k tíži, že v dalších bodech žaloby rozvedl konkrétnější argumentaci a nezůstal pouze u tohoto vyjádření. V opačném případě by žalobci nebyli motivováni k tomu, aby v žalobě vylicili skutečnosti týkající se dané věci a své právní názory co nejkonkrétněji, ale naopak by byli motivováni k tomu, aby v žalobách používali argumentaci co možná nejobecnějšího charakteru a vyhnuli se tak riziku, že použitím konkrétnější argumentace zúží rozsah soudního přezkumu.
30. Žalobce dále poukázal na repliku a její doplnění ze dne 1.3.2019 s tím, že v těchto podáních neuváděl nové žalobní důvody, ale pouze rozvíjel a upřesňoval argumentaci týkající se žalobních důvodů uvedených v žalobě. Jednal tak v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 4.10.2011 č.j. 2 As 46/2011-270, podle něhož

je takové rozvinutí žalobní argumentace přípustné a je-li uplatněno dříve, než soud o žalobě rozhodne, nelze ho při úvaze o důvodnosti žaloby vyloučit.

31. Žalobce je toho názoru, že Městský soud v Praze postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, jestliže v rámci přezkumu dané věci zkoumal i otázku dosahu předmětného inzerátu ve vztahu k odborným kruhům činným v rámci Evropských společenství, přičemž uzavřel, že na základě předmětného inzerátu nemohl namítaný průmyslový vzor vejít mezi těmito kruhy ve známost.
32. Co se týče žalobních důvodů, žalobce odkázal na svá předchozí podání v této věci a setrval na žalobním petitu uplatněném v žalobě.
33. Soud při rozhodování o žalobě vycházel z následně uvedené právní úpravy:
34. Podle § 1 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů (ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí) průmyslové vzory, které splňují podmínky podle tohoto zákona, zapisuje Úřad průmyslového vlastnictví (dále jen "Úřad") do rejstříku.
35. Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně průmyslových vzorů pro účely tohoto zákona se rozumí průmyslovým vzorem vzhled výrobku nebo jeho části, spočívající zejména ve znacích linií, obrysů, barev, tvaru, struktury nebo materiálů výrobku samotného, nebo jeho zdobení.
36. Podle § 3 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů průmyslový vzor je způsobilý ochrany, je-li nový a má-li individuální povahu.
37. Podle § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů průmyslový vzor se považuje za nový, nebyl-li přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti zpřístupněn veřejnosti shodný průmyslový vzor. Průmyslové vzory se považují za shodné, jestliže se jejich znaky liší pouze nepodstatně.
38. Podle § 5 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů průmyslový vzor vykazuje individuální povahu, jestliže celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se liší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává průmyslový vzor, který byl zpřístupněn veřejnosti přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva přednosti.
39. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně průmyslových vzorů při posuzování individuální povahy průmyslového vzoru se přihlíží k míře volnosti, kterou měl při vývoji průmyslového vzoru jeho původce.
40. Podle § 6 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů pro účely posuzování podle § 4 a 5 se má za to, že průmyslový vzor byl zpřístupněn veřejnosti, byl-li zveřejněn na základě zápisu do rejstříku nebo vystaven, užíván v obchodě nebo jinak zveřejněn s výjimkou případů, kdy zpřístupnění nemohlo vejít ve známost v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru během normálních obchodních činností přede dnem podání přihlášky nebo přede dnem vzniku práva

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

přednosti. Průmyslový vzor však není považován za zpřístupněný veřejnosti tehdy, pokud s ním byla seznámena třetí osoba pod výslovnou či předpokládanou podmínkou důvěrnosti.

41. Podle § 37 odst. 6 věty první zákona o ochraně průmyslových vzorů není-li předmětem přihlášky průmyslový vzor podle § 2, popřípadě jestliže průmyslový vzor, který je předmětem přihlášky, nesplňuje požadavky podle § 3 až 5 a § 7 až 9, Úřad přihlášku zamítne.
42. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
43. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
44. Předně je nutno uvést, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak namítá žalobce. Z jeho odůvodnění je patrné, z jakých podkladů správní orgán při rozhodování vycházel, které skutečnosti vzal za prokázané, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů, které právní předpisy na danou věc aplikoval a k jakým konkrétním závěrům při posouzení podmínky individuální povahy u přihlašovaného průmyslového vzoru dospěl. Orgán rozhodující o rozkladu se v odůvodnění napadeného rozhodnutí též dostatečně vypořádal se všemi základními námitkami, které žalobce uplatnil v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí.
45. K tomu je třeba dodat, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně *implicitně* – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č.j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č.j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutím, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
46. Právě tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Orgán rozhodující o rozkladu v napadeném rozhodnutí dostatečně určitým a srozumitelným způsobem popsal, z jakých důvodů považuje závěry Úřadu obsažené v prvostupňovém rozhodnutí za souladné se zákonem, přičemž jednoznačně vymezil, z jakých důvodů považuje namítaný průmyslový vzor za zpřístupněný veřejnosti a proč žalobcem akcentované rozdíly mezi posuzovanými průmyslovými vzory považuje toliko za nepodstatné detaily, které nemají za následek rozdílnost celkového dojmu, jenž tyto průmyslové vzory vyvolávají u informovaného

uživatele (kterého v rozhodnutí rovněž náležitě definoval). I závěr žalovaného o nedostatku individuální povahy přihlašovaného průmyslového vzoru byl tedy odůvodněn dostatečně určitým a srozumitelným, a tedy i soudně přezkoumatelným způsobem, o čemž ostatně svědčí i skutečnost, že žalobce se v žalobě a následných podáních proti odůvodnění tohoto závěru věcně vymezuje.

47. Zcela obecná a nekonkrétní jsou naopak žalobní tvrzení, že část argumentace, kterou žalobce předložil žalovanému v reakci na zprávu o výsledcích přezkumu a jíž se žalovaný při posuzování zápisné způsobilosti ostatních průmyslových vzorů nárokových k zápisu prostřednictvím hromadné přihlášky zcela evidentně řídil, není uvedena v prvostupňovém rozhodnutí, a že orgán rozhodující o rozkladu se dostatečně nevypořádal s námitkou obsaženou v rozkladu, ve které žalobce na tento nedostatek prvostupňového rozhodnutí upozornil. Žalobce totiž v žalobě nespecifikoval, jakou konkrétní část své argumentace Úřad v prvostupňovém rozhodnutí opomenul zmínit.
48. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Soudu nepřisluší, aby za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.
49. Z výše uvedeného plyne, že není povinností soudu, aby sám aktivně pátral po tom, o jakou konkrétní argumentaci se žalobci jedná. V tomto směru neobstojí ani žalobcův odkaz na jiná podání učiněná v průběhu správního řízení (reakci na zprávu o výsledcích přezkumu, rozklad). Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí musí být v žalobě uvedeny výslovně; odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je nepostačující. Považoval-li žalobce tyto argumenty za významné pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, měl je výslovně vtělit do žaloby; pokud tak neučinil, nemůže k nim soud přihlížet. V tomto ohledu je judikatura správních soudů konstantní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008 78). Nekonkrétnost výše uvedeného žalobního tvrzení má za následek, že se nejedná o způsobilou žalobní námitku, kterou by se soud mohl a měl blíže zabývat.
50. Co se týče žalobních námitek, jimiž žalobce brojí proti způsobu zveřejnění namítaného průmyslového vzoru, soud považuje za nutné zdůraznit, že při jejich posouzení byl v dalším řízení vázán právním názorem, který zaujal Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 30.6.2022 č.j. 4 As 336/2021 – 27. Na věci nic nemění, že se Městský soud v Praze s tímto názorem neztotožňuje. Je skutečností, že žalobce již v žalobě výslovně namítl, že „zveřejnění ilustrativní fotografie nemůže představovat zpřístupnění ilustrativní fotografie (průmyslového vzoru) v odborných kruzích činných v rámci Evropských společenství a specializovaných v daném oboru“, a že na jiných místech žaloby opakovaně namítl, že v daném případě nedošlo ke kvalifikovanému zpřístupnění (namítaného) průmyslového vzoru veřejnosti, které zákon (o ochraně průmyslových vzorů) předpokládá. Tuto výslovně uplatněnou námitku žalobce pak dále rozvedl v doplnění repliky ze dne 1.3.2019,

v němž mj. uvedl, že zpřístupnění namítaného průmyslového vzoru nebylo natolik kvalifikované, aby mohl vejít ve známost byť jen v odborných kruzích činných v rámci České republiky. Nejvyšší správní soud, jemuž byla veškerá procesní podání žalobce nepochybně známa, nicméně ve zrušovacím rozsudku dovodil, že žalobce v projednávané věci v žalobě ani v hrubých obrysech nevznese námitku nedostatečného dosahu platformy, na níž byla informace o (namítaném) průmyslovém vzoru zveřejněna, a za těchto okolností se městský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí nemohl touto otázkou zabývat. Jestliže tak přesto učinil a zrušující výrok svého rozsudku opřel o skutečnosti, vůči nimž žalobce v žalobě nebrojil, zatížil svůj rozsudek vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tento závěr Nejvyššího správního soudu ve své podstatě znemožňuje, aby se Městský soud v Praze v dalším řízení zabýval otázkou, zda zveřejnění fotografie zachycující namítaný průmyslový vzor v podobě dřevěného sudu v rámci jediného inzerátu fyzické osoby, která poptávala dřevěný sud na webovém portálu www.nyx.cz, je či není způsobilé prokázat splnění podmínky „vejít ve známost“ v zákonem vymezených odborných kruzích. Jinak řečeno, na nezákonnost napadeného rozhodnutí nelze usuzovat z důvodů popsaných v bodech 39 – 44 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23.9.2021 č.j. 15 A 58/2018 – 57, které před kasačním soudem neobstály.

51. Pouze pro úplnost soud na tomto místě dodává, že v případě přezkumu rozhodnutí správních orgánů (§ 65 s. ř. s.) je správní soudnictví vybudováno na kasačním principu spojeném se závazností právního názoru vysloveného soudy. Tato kasační závaznost se uplatňuje v rozsahu rozhodování konkrétní věci (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 11. 2019, čj. 4 As 3/2018-50, č. 4015/2020 Sb. NSS, bod 32). Kasační závaznost vysloveného právního názoru je odrazem zájmu na efektivním fungování správního soudnictví, v němž nedochází k opakovanému přehodnocování již zodpovězených otázek. Jak v této souvislosti judikuje i Ústavní soud, „(v) jednotlivých případech je konečnost sporu nepostradatelným znakem spravedlivého procesu“ (viz náleze ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05). Judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, čj. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (viz usnesení rozšířeného senátu čj. 4 As 3/2018-50, bod 33).

52. Soud neshledal opodstatněnou žalobní námitku, jejíž podstatou je argumentace, že zveřejnění ilustrativní fotografie zachycující namítaný průmyslový vzor v podobě dřevěného sudu nemůže představovat zpřístupnění tohoto průmyslového vzoru veřejnosti. Publikace dané fotografie na příslušné internetové stránce, která je (či alespoň po jistou dobu byla) veřejně dostupná bez jakéhokoliv omezení, je zcela jistě zveřejněním. Žalobcovu tvrzení o nedostatku projevu vůle inzerenta zveřejnit tímto způsobem namítaný průmyslový vzor též nelze přisvědčit. Inzerent poptávající dřevěný sud projevil zcela dostatečně svou vůli zveřejnit namítaný průmyslový vzor tím, že ke svému inzerátu připojil fotografii zachycující vzhled konkrétního výrobku – dřevěného sudu s obručemi,

přičemž z pohledu zákona o ochraně průmyslových vzorů je zcela irrelevantní, zda právě on byl původcem (autorem) tohoto průmyslového vzoru či nikoliv. Irrelevantní je rovněž to, zda inzerent již případně vlastnil nějaký sud shodný s tím, který je zobrazen na fotografii, zda byl sám schopen takový sud vyrobit, jakož i to, kdo je autorem fotografie připojené k inzerátu. Podstatná je pouze ta skutečnost, že na předmětné fotografii je bezpochyby zachycen vzhled konkrétního výrobku, v daném případě dřevěného sudu s obručemi, a jedná se tedy o vyobrazení průmyslového vzoru ve smyslu § 2 písm. a) zákona o ochraně průmyslových vzorů.

53. Žalobce se mylně domnívá, že zveřejnění průmyslového vzoru ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů vyžaduje jakýsi kvalifikovaný projev vůle jednatelství směřující právě ke zveřejnění průmyslového vzoru, a namítá, že takový projev vůle v případě pouhé publikace inzerátu s připojenou fotografií určitého výrobku zpravidla chybí. Žalovaný v tomto směru právem dovodil, že zákon o ochraně průmyslových vzorů pojem „projevit vůli” zpřístupnit průmyslový vzor veřejnosti nezná. K tomuto závěru žalovaný nepochybně dospěl na základě toho, že zákon takový pojem vůbec neužívá, a neobsahuje tudíž ani jeho legální definici. Naopak v ustanovení § 6 odst. 1 zákona o ochraně průmyslových vzorů je zakotvena (vyvratitelná) domněnka o zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti, byl-li průmyslový vzor zveřejněn na základě zápisu do rejstříku nebo vystaven, užíván v obchodě *nebo jinak zveřejněn*. Z této zákonodárcem konstruované právní domněnky plyne, že při posuzování otázky zpřístupnění průmyslového vzoru veřejnosti není zapotřebí zkoumat, zda ten, kdo určitý průmyslový vzor vystavil, užíval v obchodě, nebo jej jinak zveřejnil, tím skutečně projevoval vůli (činil tak v úmyslu) zpřístupnit průmyslový vzor veřejnosti. Již v případě samotného zjištění jednání spočívajícího ve zveřejnění průmyslového vzoru na základě zápisu do rejstříku, jeho vystavení, užívání v obchodě nebo jiného zveřejnění tak lze v souladu se zmíněným ustanovením zákona vycházet z toho, že průmyslový vzor byl zpřístupněn veřejnosti. Jak již bylo soudem konstatováno shora, za jiné zveřejnění průmyslového vzoru je možné považovat též zveřejnění fotografie zachycující vzhled konkrétního výrobku na internetu. Právě tímto způsobem byl zveřejněn, a veřejnosti tak zpřístupněn, i namítaný průmyslový vzor.
54. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že žalovaný v projednávané věci nevytkl přihlašovanému průmyslovému vzoru nedostatek novosti, která je vymezena v § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů. V prvostupňovém rozhodnutí Úřad odůvodnil částečné zamítnutí hromadné přihlášky průmyslového vzoru zn. sp. PVZ 2016 – 40795 tím, že přihlašovaný průmyslový vzor č. 1 nevykazuje individuální povahu, neboť celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se neliší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává namítaný průmyslový vzor. Na tomto závěru setrval též orgán rozhodující o rozkladu, jenž v napadeném rozhodnutí nejprve na str. 15 konstatoval, že namítané vyobrazení (míněno nepochybně vyobrazení namítaného průmyslového vzoru) tedy *není na závadu novosti* vzhledu sudu k vystavování zboží podle přihlašovaného průmyslového vzoru č. 1 ve smyslu ustanovení § 4 zákona o ochraně průmyslových vzorů, a následně na str. 19 dospěl v souladu se správním orgánem I. stupně k závěru, že vzhled sudu k vystavování zboží, pro který je požadována ochrana průmyslovým vzorem č. 1, postrádá ve srovnání s namítaným průmyslovým vzorem individuální povahu ve smyslu §

5 zákona o ochraně průmyslových vzorů, a nelze ho proto zapsat do rejstříku průmyslových vzorů.

55. Individuální povahu průmyslového vzoru je třeba hodnotit z pohledu celkového dojmu, který průmyslový vzor vyvolává u informovaného uživatele; přitom se přihlíží k míře volnosti, kterou při vytváření průmyslového vzoru měl jeho původce. Hodnocení tohoto kritéria zápisné způsobilosti tak není omezeno na prosté srovnání znaků porovnávaných průmyslových vzorů, ale vyžaduje posouzení, zda přihlašovaný průmyslový vzor ve srovnání s dříve zpřístupněným průmyslovým vzorem působí též odlišným celkovým dojmem, jímž se rozumí celostní vzhledový dojem vyvolaný společně všemi viditelnými znaky dotčeného průmyslového vzoru. Individuální povahu průmyslového vzoru je přitom nutné posuzovat z pohledu informovaného uživatele, k němuž se vyjádřil SDEU v rozsudku ze dne 20.10. 2011 ve věci C-281/10 P PepsiCo tak, že jde o „*pojem nacházející se mezi pojmem ‚průměrný spotřebitel‘ použitelným v oblasti ochranných známek, po kterém není požadována žádná specifická znalost a který zpravidla neprovádí přímé srovnání mezi kolidujícími ochrannými známkami, a pojmem ‚osoba specializovaná v dané oblasti‘, což je odborník s důkladnou technickou kvalifikací. Pojem ‚informovaný uživatel‘ tak lze chápat jako pojem označující uživatele, který vykazuje nikoli průměrnou pozornost, ale zvláštní ostražitost, ať už z důvodu své osobní zkušenosti či rozsáhlé znalosti daného odvětví.*“ SDEU dále specifikoval, že informovaný uživatel není běžně informovaný a přiměřeně pozorný a obezřetný průměrný spotřebitel, který obvykle vnímá průmyslový vzor jako celek a nezabývá se jeho jednotlivými detaily, ani odborník nebo osoba specializovaná v dané oblasti, jež je schopná podrobně pozorovat minimální rozdíly, které mohou existovat mezi kolidujícími průmyslovými vzory. Přívlastek „informovaný“ dle SDEU naznačuje, že uživatel, ačkoli není návrhářem či technickým odborníkem, zná různé (průmyslové) vzory existující v dotýcném odvětví, má určitý stupeň znalostí prvků, které tyto (průmyslové) vzory obvykle obsahují, a v důsledku svého zájmu o dotýcné výrobky vykazuje při jejich užívání relativně vysoký stupeň pozornosti.

56. Orgánu rozhodujícímu o rozkladu jsou tyto judikатурní závěry zjevně známy, neboť je učinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž vyložil pojem „informovaný uživatel“ zcela shodně. Známý jsou nepochybně i žalobci, který se na ně rovněž odvolává.

57. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že přihlašovaný průmyslový vzor skutečně postrádá individuální povahu, neboť celkový dojem, který vyvolává u informovaného uživatele, se neliší od celkového dojmu, který u takového uživatele vyvolává namítaný „starší“ průmyslový vzor. Není pravdou, že širší horní obruč a čtyři kolečka připevněná na zapuštěné dno sudu zásadním způsobem odlišují celkový dojem, který přihlašovaný průmyslový vzor vyvolává. Žalobci je možné přisvědčit pouze v tom, že kolečka nejsou součástí běžného sudu a že jejich přítomnost u tohoto výrobku není předurčena jeho technickou funkcí. Pro posouzení kritéria individuální povahy je však podstatné, že přítomnost těchto koleček u přihlašovaného průmyslového vzoru není způsobila odlišit celkový dojem, který porovnávané průmyslové vzory vyvolávají. Přidání zcela standardních koleček na zapuštěné dno sudu, kde téměř nejsou vidět, předmětný sud nijak nezkrášlilo, a zmíněná kolečka proto nelze považovat za zdobný dekorativní prvek, resp. řečeno slovy žalobce za „projev zdobení“. Soudu v tomto směru nezbylo než přitakat žalovanému, že předmětná kolečka nejsou podstatným, dominantním znakem vzhledu

výrobku, jenž by byl s to ovlivnit celkový dojem, který tento výrobek vyvolává, a to s ohledem na jejich zanedbatelnou velikost (v poměru k velikosti celého výrobku) a jejich umístění na zapuštěném dně sudu, kde jsou jen částečně viditelná. Žalovaný v této souvislosti oprávněně přihlédl i k tomu, že větší pozornost bude informovaný uživatel věnovat velikosti a tvaru sudu než přítomnosti koleček na jeho dně i z toho důvodu, že se jedná o výrobek primárně určený k vystavování zboží a nikoliv k tomu, aby byl neustále přesouván z místa na místo.

58. Ani širší horní obruč u přihlašovaného průmyslového vzoru není způsobila odlišit celkový dojem, který porovnáváné průmyslové vzory vyvolávají. Tento rozdílný prvek nezaznamená ani informovaný uživatel, u něhož není možné ani při jeho relativně vysokém stupni pozornosti očekávat, že si uchová v paměti rozměry jednotlivých obručí u dřevěných sudů. V projednávané věci navíc není rozdíl mezi šířkou horní obruče a šířkou ostatních obručí u přihlašovaného průmyslového vzoru natolik markantní, aby informovanému uživateli utkvěl v paměti jako prvek, na základě kterého bude schopen rozlišit přihlašovaný průmyslový vzor od jiných.
59. Žalovaný nikterak nepochybil v posouzení, že shodnými dominantními vzhledovými znaky u porovnávaných průmyslových vzorů jsou zaoblený válcový tvar výrobku, dřevěný materiál tvořící plášť sudu a šest obručí svírajících plášť sudu. Výskyt (a shoda) těchto dominantních vzhledových znaků u obou porovnávaných průmyslových vzorů a zároveň absence jiných, vzájemně rozdílných dominantních znaků má za následek, že celkový dojem, který vyvolává přihlašovaný průmyslový vzor, se neliší od celkového dojmu vyvolávaného namítaným průmyslovým vzorem.
60. Tvrzení žalobce, že měl malou volnost při vytváření přihlašovaného průmyslového vzoru, není dle náhledu soudu opodstatněné. I dřevěné sudy, pro které je charakteristický zaoblený tvar, materiál, ze kterého jsou zhotoveny, a též přítomnost kovových obručí, se od sebe mohou, co se týče jejich vzhledu, výrazně lišit. Žalovaný v tomto směru v napadeném rozhodnutí přiléhavě konstatoval, že konkrétní vzhledová úprava celkového tvaru dřevěného sudu a jeho částí není funkcí sudu předurčena. Jednotlivé sudy tak mohou vykazovat zásadní vzhledové rozdíly, pokud jde o tvar těla sudu (nižší a kulatější, tj. „bachratější“ sudy vs. sudy vyšší, štíhlejšího tvaru), počet obručí, jejich umístění, tvarové provedení a zdobení obručí, zdobení samotného těla sudu aj. Při ztvárnění těchto prvků není volnost designéra limitovaná technickou funkcí výrobku a je v podstatě neomezená. Žalovaný proto v dané věci oprávněně přistoupil k aplikaci zásady vyplývající z evropské judikatury, konkrétně z rozsudku Tribunálu T-153/08 ze dne 22.6.2010 ve věci Schenzhen Taiden Industrial co. Ltd., podle níž je-li volnost původce při vývoji průmyslového vzoru poměrně široká, nemohou drobné rozdíly mezi dotčenými průmyslovými vzory, jež nepřitahují pozornost informovaného uživatele, postačovat k tomu, aby tyto průmyslové vzory na informovaného uživatele působily odlišným celkovým dojmem. V souladu s touto zásadou nejsou drobné rozdíly, jež mezi porovnávanými průmyslovými vzory prokazatelně existují, avšak nepřitahují pozornost informovaného uživatele, způsobilé odlišit celkový dojem, jímž tyto průmyslové vzory na informovaného uživatele působí.
61. K námitce žalobce, že na základě fotografie zachycující namítaný průmyslový vzor, která je zobrazena v napadeném rozhodnutí, nemohl žalovaný činit kvalifikované závěry,

protože z ní není seznatelná řada znaků, jako například horní a dolní víko (sudu), soud uvádí, že na předmětné fotografii je zjevně zachycen celý výrobek, jímž je dřevěný sud s šesti obručemi, přičemž s ohledem na charakter tohoto výrobku a obvyklý účel jeho užití mohl žalovaný důvodně předpokládat, že se jedná o sud, který má těž dno a víko. Pro danou věc je nicméně podstatné, že tyto části výrobku – sudu nebyly nijak významné pro posouzení individuální povahy přihlašovaného průmyslového vzoru, neboť neovlivnily celkový dojem, který namítaný průmyslový vzor u informovaného uživatele vyvolává. Totéž platí i pro přihlašovaný průmyslový vzor, jehož dno a víko rovněž nebyly z hlediska celkového dojmu určující. Vyobrazení přihlašovaného průmyslového vzoru v napadeném rozhodnutí dokládají, že na jeho dnu a víku není nic, co by informovaného uživatele zaujalo. Co se týče koleček umístěných na zapuštěném dně sudu, jenž představuje přihlašovaný průmyslový vzor, soud odkazuje na svou výše uvedenou argumentaci, která se tohoto prvku týká.

62. Námitku, že namítaný průmyslový vzor má jiný, mnohem méně zaoblený tvar než přihlašovaný průmyslový vzor a je vyroben z jiného materiálu, žalobce uplatnil opožděně. Poprvé ji vznesl až v replice, a zmeškal tak zákonem stanovenou lhůtu pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.). K opožděným námitkám soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet. Pouze na okraj soud dodává, že žalobce ani nespecifikoval, z jakého jiného materiálu než ze dřeva je podle něj vyroben sud, jehož vzhled je namítaným průmyslovým vzorem.
63. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. tak učinil bez nařízení jednání.
64. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 21. prosince 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.